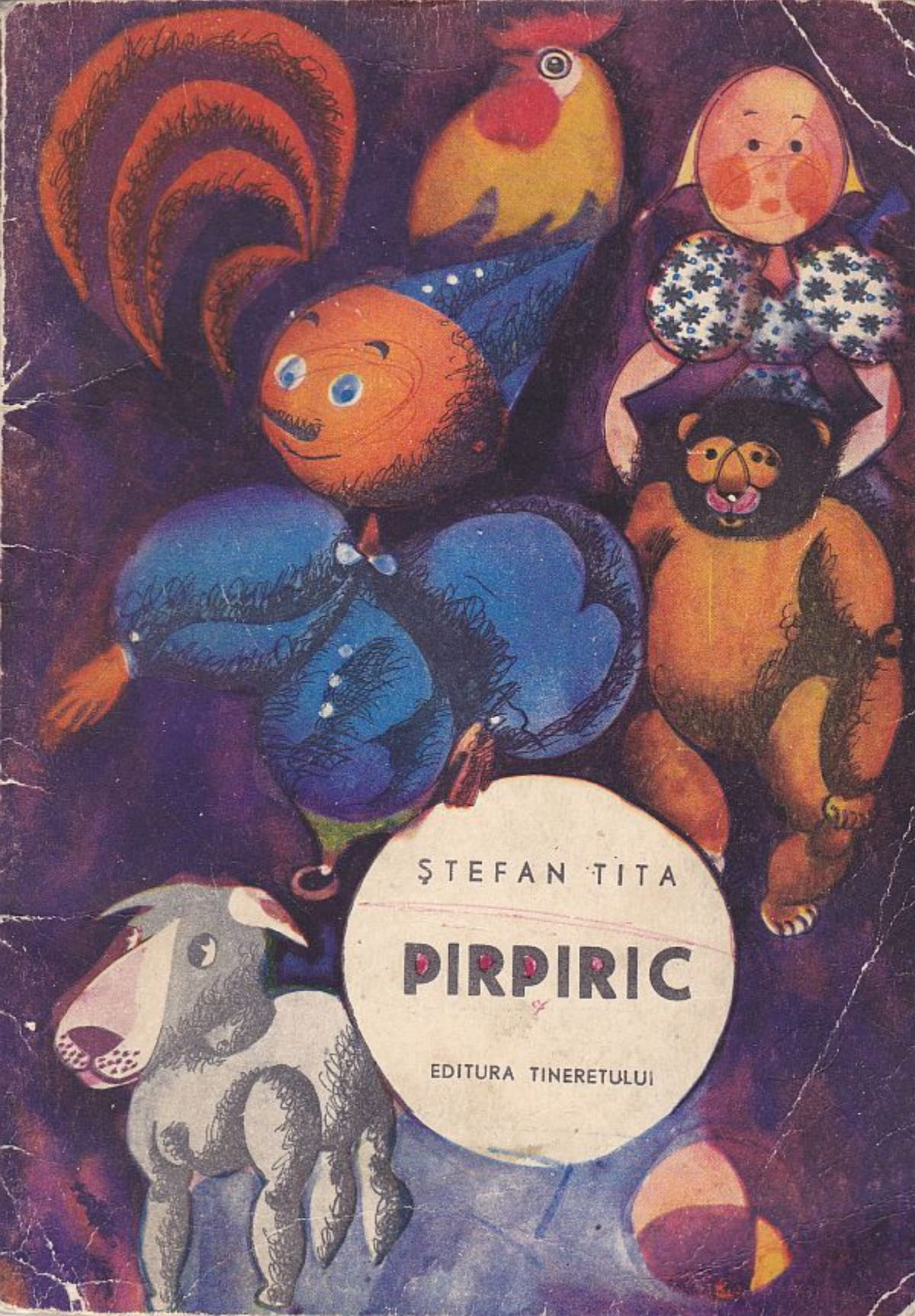

ŞTEFAN TITA

PIRPIRIC

EDITURA TINERETULUI

ŞTEFAN TITA

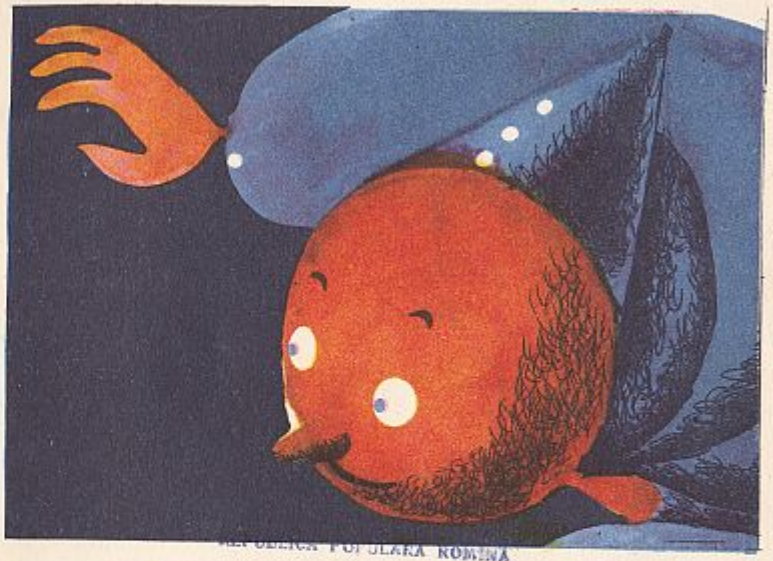

ŞCOALA DE 7 ANI MIXTĂ Nr. 23
București Str. Oltarului Nr. 11
Raionul 1 MAI
Nr. 13083 2/8
19..., Luna ....., Ziua ...

PIRPIRIC

EDITURA TINERETULUI

10883/4-10-2007

Ilustrații și copertă: MAVRODIN H.

Redactor responsabil: IOANA RICUS
Tehnoredactor: GHEORGHE CHIRU

Dat la culeș 10.10.1966. Bun de tipar 07.03.1967. Apărut 1967. Comanda nr. 7559. Tiraj 30.140 g/m² 610×860/16. Coli editoriale 1,88. Coli de tipar 2. A. T. 12058 C. Z. pentru bibliotecile mici 8 R—3.

Tiparul executat sub comanda nr. 4042 la întreprinderea poligrafică „13 Decembrie 1918", Str. Grigore Alexandrescu Nr. 89—97, București, Republica Socialistă România

PE-NTUNERIC

Noapte... Tăcere... Umbre moi acoperă bine toate lucrurile din odaie, patul, dulapul, perdeaua, covorul, raftul cu jucării. Nu se mai vede nimic, nu se mai aude nici un zgomot, nici o șoaptă, iar sub plapumă Țulache e gata să adoarmă.

Deodată răsună un cîntec vesel:

Sînt piticul Pirpiric!
Sînt pitic, dar sînt voinic,
Nu mi-e frică de nimic!
Sînt piticul Pirpiric!

— Aoleo, Pirpiric, se văită Țulache, iar nu mă lași să dorm?

— Lasă că ai timp destul toată noaptea, i-o trîntește în față piticul. Hai să stăm de vorbă.

— Stăm mîine!

— Nu se poate! Mîine trebuie să ne jucăm. Apoi, ziua, știi bine, toate celelalte jucării sînt treze și ascultă ce vorbim.

— Și ce dacă ascultă?

La întrebarea aceasta Pirpiric nu mai răspunde. Preferă să tacă. Nu-i prea place să se roage de unul și de altul... El are atîtea de povestit despre minunata lume a jucăriilor, încît ar sta treaz pînă dimineața. Dar dacă Țulache vrea să doarmă, n-are decît.

Pirpiric se mai învîrtește de două ori prin raft, face un compliment caraghios la dreapta, un altul la fel de caraghios la stînga, repetă cîntecul:

Sînt piticul Pirpiric!
Sînt pitic, dar sînt voinic,

Nu mi-e frică de nimic!
Sînt piticul Pirpiric!

și se pregătește de culcare.

— Pirpiric, ești supărat pe mine? îl întreabă băiețașul. Dar nu capătă nici un răspuns. Nici vorbă, Pirpiric e supărat. Și, ca să-l împace, Țulache coboară din pat și se-ndreaptă spre raftul cu jucării.

— Hai, Pirpiric, să stăm de vorbă.

Piticului îi vine să sară în sus de bucuros ce este. E gata să facă un salt, dar se oprește de teamă să nu-l trezească pe Rița, cățelul de pluș și pe Țică-Lică, acrobatul croit din tablă, care sare pe sîrmă. Au somnul ușor și se trezesc foarte repede.

Băiețelul l-a și dus cu el în pat. Acum, pe întuneric, se aude în șoaptă glasul lui Pirpiric:

— Să-ți povestesc ce-a pus la cale Ileana Cosînzeana.

ILEANA COSÎNZEANA

Ileana Cosînzeana este tot o jucărie, ca și Pirpiric. Este o păpușă frumoasă, cu cosițe aurii, cu ochii ca niște petece de zare albastră, iar buzele mai roșii ca mărgeanul. De fapt, o cheamă numai Ileana, dar Pirpiric s-a deprins s-o numească Ileana Cosînzeana. Sună mai frumos. Așa, ca-n basme...

Țulache e băiat și nu-i vine bine la socoteală să se știe că-i plac păpușile. Oho, ce-ar mai rîde de el prietenii lui, Savu și Lică! Și chiar Nunuța. De aceea, pe Ileana Cosînzeana o ține ascunsă din ziua cînd a primit-o de la Moș Gerilă împreună cu alte jucării, printre care și piticul. O scoate din ascunză-

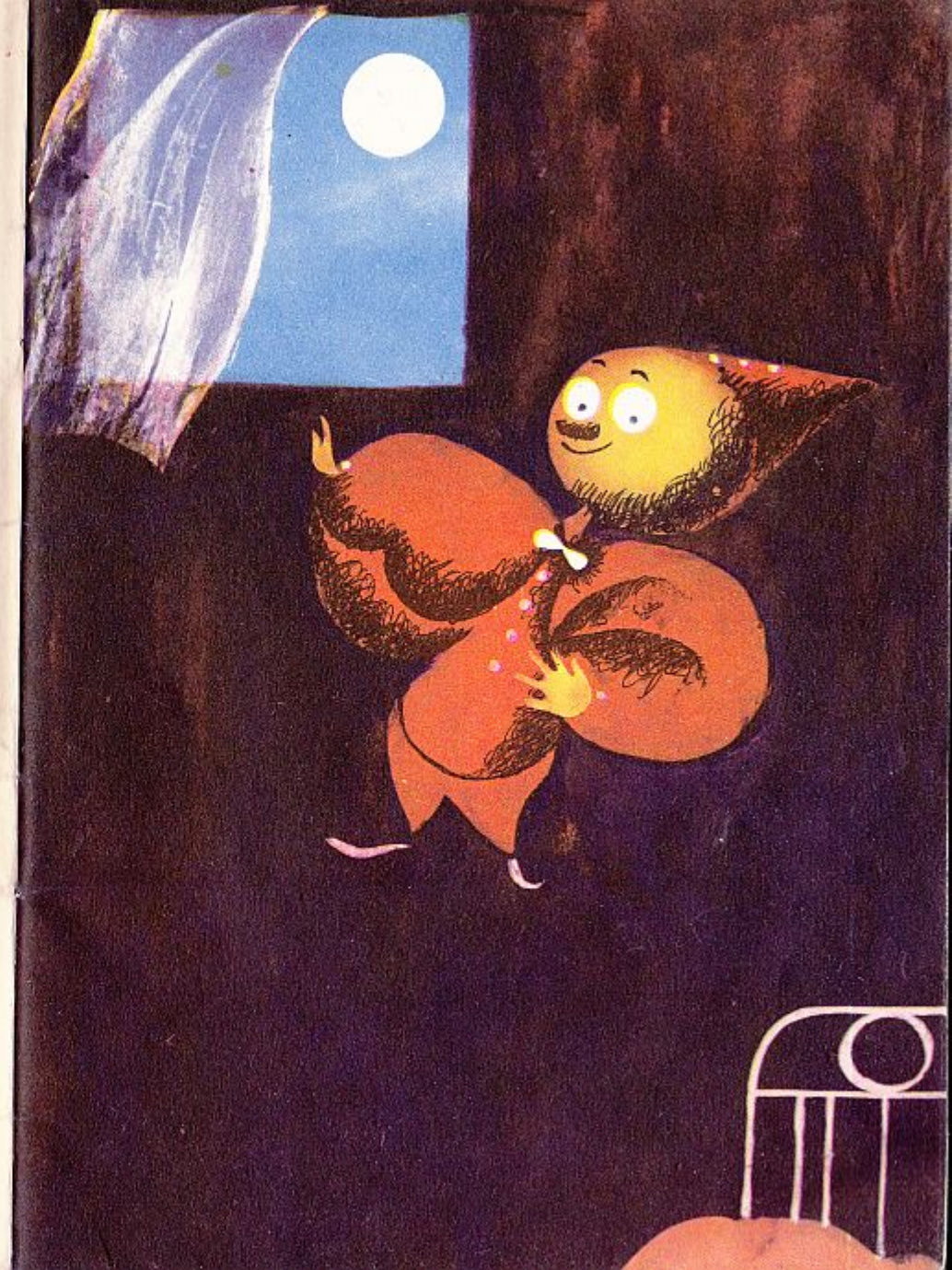

toare numai cînd e singur. Atunci se joacă cu ea. Ileana Consînzeana e elevă, iar Țulache e profesor. Și cam tot ce deprinde el la școală e obligată să-nvețe și păpușa. Păpușa însă nu se mulțumește doar cu atît. Ea ar vrea să fie laolaltă cu toate jucăriile. Auzi, să stea singură mai toată vremea! Cine a mai pomenit una ca asta? În timp ce jucăriile celelalte zburdă și se veselesc, ea trebuie să se plictisească în ascunzătoarea ei. Atunci își amintește de țara din care a plecat: țara fermecată a zînelor și jucăriilor. Așa se-ntîmplă cu oricare jucărie; dacă o înveselesc copiii cu jocul lor, ea uită de unde a venit și nu dorește niciodată să se înapoieze acolo. Dar dacă e singură și tristă, atunci, desigur, dorește să se găsească din nou printre zînele și jucăriile pe care le-a părăsit.

Țulache nu-i coase nici rochițe frumoase, pentru că nu știe să coasă, nu-i pune nici părul pe moațe, că nu se pricepe. El e băiat!

Din pricina aceasta Ileana Cosînzeana s-a gîndit să fugă! Da, da, chiar așa: să fugă! Unde? În țara fermecată a zînelor și jucăriilor. Ah, tare bine trebuie să fie acolo!

Vezi însă că Pirpiric prinsese de veste. Ehehe, un pitic năzdrăvan ca el pe toate le vede și le află numaidecît.

— Ei, haide, spune, ce ai aflat? îl întreabă Țulache.

— Ileana Cosînzeana vrea să fugă în țara fermecată a zînelor și jucăriilor.

— Și unde se găsește țara asta? Pirpiric își amintește ca prin vis de ea. Dar nu vrea să arate că nu știe prea bine. De aceea mai adaugă și de la el:

— Departe... departe... unde cresc pomi cu frunze de aur și răsare o iarbă de argint. Acolo, departe, jucăriile se joacă cu copiii, nu copiii cu jucăriile, iar cele mai fioroase fiare ascultă cuminți de cuvîntul zînelor, care au degetele ca petalele de crin. Zînele se joacă vesele cu urșii cei blănoși, cu zimbrii puternici, cu lupii haini. Toate aceste fiare se gudură ca niște căței la picioarele lor.

— Ursulețul meu, Mor-Mor, o fi tot din țara zînelor și jucăriilor? vrea să afle Țulache.

— Nici vorbă, e tot de acolo! întărește Pirpiric.

Țulache e totuși nedumerit.

— Păi, dacă e tot din țara de unde vine Ileana Cosînzeana, ar trebui s-o cunoască.

— He, he, he, rîde piticul, nici vorbă, o cunoaște. Dar nu vrea să afle celelalte jucării. N-ai băgat de seamă? Cînd îi răsucești cheița în spate și Mor-Mor începe să joace, tot pe lîngă Ileana Cosînzeana se-nvîrtește. Nu cumva au pus ceva la cale?

La drept vorbind, Țulache n-a observat că Mor-Mor se-nvîrtește pe lîngă păpușă și nici nu crede ce-i povestește piticul. E atît de obosit, încît abia de mai ascultă ce-i înșiră Pirpiric.

Peste cîteva clipe băiatul doarme dus.

Nu trece mult și adoarme și Pirpiric. În odaie stăpînesc pînă-n zori umbrele tăcute și molatice.

DIMINEAȚA

Deși pe raftul jucăriilor se află și Cucurigu, cocoșul din material plastic, totuși, Riță, cățelușul din pluș, este acela care se trezește primul dimineața. E cel mai vrednic. Nici nu apucă soarele să se ridice bine, că el a și făcut ochi. Și, dacă nu mai doarme, gata, nu mai are astîmpăr. Îl trezește și pe Țică-Lică, acrobatul din tablă, cel mai bun prieten al lui.

— Ham-Ham! Trezește-te, Țică-Lică! Hai să ne jucăm.

Lui Țică-Lică dintr-o dată îi piere somnul. Așa e, dacă-l strigă Riță, numaidecît începe să facă tumbe pe sîrmă.

Riță e cîine polițist. El e primul care descoperă cîte ceva. De aceea mai totdeauna caută să adulmece vreo noutate.

În schimb, Țică-Lică e mereu vesel. Iar veselia lui e molipsitoare. Riță se veselește și el cînd e cu Țică-Lică.

— Ei, dar vrednici mai sînteți! se miră Mac-Mac, rățoiul mecanic, care, la rîndu-i, începe să alerge, legănîndu-se și măcăind într-una. Lui îi place să se amestece în toate.

— Cu gălăgia voastră m-ați trezit! se supără Ileana Cosînzeana.

— Nu-i nimic! Vino cu mine să te plimbi! o invită Miticuță, șoferul autobuzului-jucărie. Și, ca s-o ispitească, auto-

buzul volant a şi ajuns lîngă păpuşă. Miticuţă e curtenitor. Ştie să se poarte cu păpuşile.

— Hai, urcă-te!

— Ba nu! Ileana va zbura în Cosmos, îi tăie vorba cosmonautul Lache, din cabina satelitului artificial. La fel ca Miticuţă, se apropie şi el de păpuşă. Lache e foarte îndrăzneţ şi stăruie ca păpuşa să zboare cu el.

Dar Ileana Cosînzeana le întoarce spatele amîndurora. Iat-o, se duce... Unde? Unde? A, tocmai lîngă ursuleţ.

— Cum ai dormit astă-noapte? îl întreabă ea pe ursuleţ în şoaptă.

— Mor-Mor-Mor, hm, nu prea bine. Am visat miere şi zmeură şi mi s-a făcut foame în somn.

Ileana Cosînzeana rîde. Face haz de visul lui Mor-Mor. Auzi, să i se facă foame în somn!

— Mare mîncăcios mai eşti! îi spune ea tot în şoaptă...

Apoi îl momeşte:

— Ştiu o ţară unde mierea curge gîrlă, iar zmeura creşte la răspîntii.

Lui Mor-Mor îi sticlesc ochii de poftă:

— Care-i ţara asta?

— E ţara zînelor şi jucăriilor.

Ursuleţul parcă-şi aduce şi el aminte de această minunată ţară. De mult, de mult... Dar uite, nu mai ştie prea bine dacă pe acolo mierea curge gîrlă şi zmeura creşte la orice răspîntie. Însă, dacă-i spune Ileana, aşa trebuie să fie.

— Dacă vrei, vom pleca împreună. Dar să nu afle nimeni! îl ispiteşte păpuşa.

— Nimeni! Nimeni! o-ncredinţează mormăind ursuleţul.

Chiar în clipa aceasta s-a trezit şi Pirpiric care aude ultimele cuvinte.

— Ia te uită! Ileana Cosînzeana stă de vorbă cu Mor-Mor! Aha, vor să fugă împreună! Trebuie să-l trezesc numaidecît pe Ţulache!

Şi, ca să nu piardă vremea, cîntă repede:

Sînt piticul Pirpiric!
Sînt pitic, dar sînt voinic,
Nu mi-e teamă de nimic!
Sînt piticul Pirpiric!

Ţulache deschide întîi un ochi, apoi pe celălalt.

— Ce vrei? De ce nu mă laşi de fel să dorm?

— Priveşte! Priveşte! îl îndeamnă piticul nerăbdător.

— Unde să privesc?

— Spre raft! Îl vezi pe Mor-Mor? E cu Ileana Cosînzeana.

Acum Ţulache îşi aminteşte ce i-a povestit Pirpiric şi face ochii mari. Te pomeneşti că piticul are dreptate.

— Crezi că pun cu adevărat ceva la cale?

— Nici vorbă! Nici vorbă! răspunde grăbit piticul. Am auzit cu urechile mele: se pregătesc să fugă. Dar o să-i împiedicăm. Vom sta de veghe cu rîndul.

Ţulache, la-nceput, se-mpotriveşte. Are şi el un plan.

— Ce-ar fi să-i lăsăm să plece? Pornim apoi numaidecît şi noi pe urmele lor, să ajungem cu toţii în ţara fermecată a zînelor şi jucăriilor, unde zînele au degetele ca petalele de crin. Aşa-i că m-am gîndit bine?

Întrebarea îl cam descumpăneşte pe Pirpiric.

— Acolo o să mergem altă dată. Deocamdată trebuie să-i împiedicăm pe Ileana Cosînzeana şi Mor-Mor să ne părăsească.

— Bine, fie şi aşa, spune Ţulache.

— Cucurigu! Cucurigu! se aude deodată glasul cocoşului şi numaidecît toate jucăriile încep să rîdă cu poftă.

— Cucurigu! Cucurigu! cîntă el voios mai departe, ca şi cum soarele abia ar sta să răsară, deşi a urcat binişor pe dealul albastru al cerului.

ISTEȚIMEA LUI PIRPIRIC

Dimineața începe cu larma veselă a jucăriilor, în mijlocul cărora a venit Țulache, după ce, bineînțeles, s-a spălat, s-a îmbrăcat și a băut cafeaua cu lapte. E doară în vacanță și are timp de joacă berechet! Își așteaptă prietenii. Pe Ileana Cosînzeana a ascuns-o în altă odaie, iar celelalte jucării fac tot felul de năzbîtii sus pe raftul lor. Doar Pirpiric șade de-o parte și se gîndește că numai ei doi, Țulache și cu el, nu vor izbuti să oprească fuga păpușii și a ursulețului.

Bine, să spunem că noaptea vor veghea cu rîndul. Dar ce te faci dacă păpușa și ursulețul se fofilează în plină zi și se duc pentru totdeauna în ținutul fermecat al zînelor? La drept vorbind, le-ar fi chiar mai ușor s-o șteargă pe lumină. Ziua, toate jucăriile sînt luate de copii și duse prin toate părțile. Tocmai seara, cînd sînt din nou adunate pe raft, se va afla de dispariția lor și atunci, pune-le sare pe coadă!

De aceea Pirpiric se apropie de Țulache și-i șoptește:

— Ascultă, Țulache, ca nu cumva Mor-Mor și Ileana Cosînzeana să fugă în plină zi, ar trebui să atragem de partea noastră și pe prietenii tăi. Noi doi stăm de veghe noaptea, dar ziua vom fi obosiți, așa că ne vor ajuta-ei.

Țulache se-ncruntă.

— Ei, nu, că asta-i bună! Auzi ce-i trăsnește lui Pirpiric prin minte! Tocmai bine, să afle Lică, și Savu, și Nunuța, că el se joacă cu păpuși și să rîdă de el!

Supărat, Țulache îi răspunde ceva mai răstit:

— De ce să fim obosiți? Facem ca tata, care lucrează o săptămînă ziua și o săptămînă noaptea. Adică o săptămînă veghez eu noaptea și tu, ziua. Iar în săptămîna următoare, veghez eu ziua și tu, noaptea.

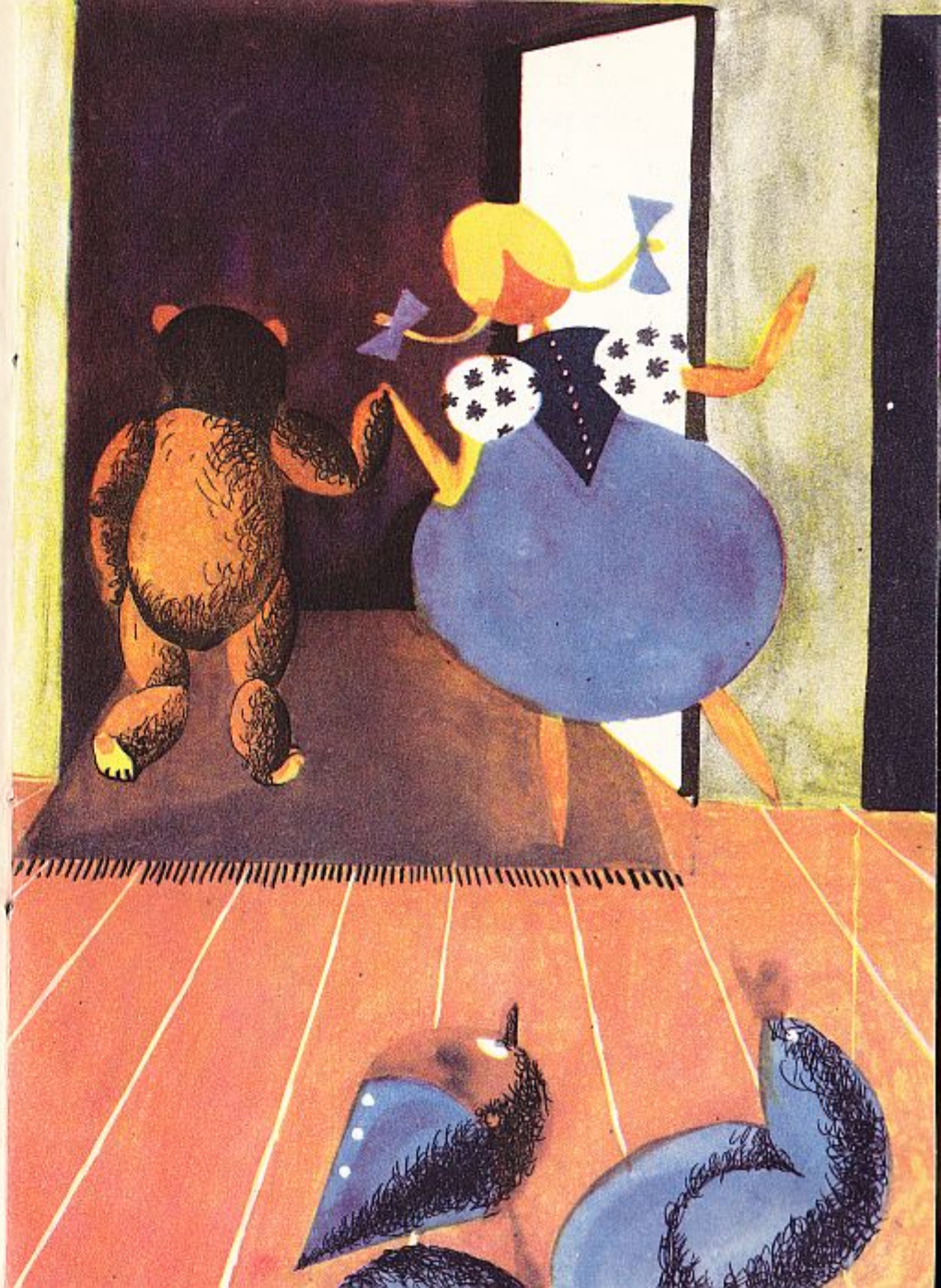

Pirpiric însă nu-l mai ascultă. A pornit după Mor-Mor, care a coborît de pe raft și face cuiva semn. Țulache se uită după ei.

A, iat-o pe Ileana Cosînzeana! Cum de a reușit să se strecoare afară din odaia în care a ascuns-o? A, da! A uitat să răsucească cheia în broască. Acum, Mor-Mor și Ileana pornesc tiptil spre ieșire. Pipiric e pe urmele lor. Merge încet să nu-l simtă. Mai au cîțiva pași. „Cinci... patru... trei..."

Ce noroc! Ușa e larg deschisă...

— Să ne grăbim, îl îndeamnă Ileana pe Mor-Mor. S-o ștergem pînă nu-i vin lui Țulache prietenii.

— Da, da, să ne grăbim! o îngînă Mor-Mor.

Sînt gata să iasă, dar, chiar în clipa aceea le iese Pirpiric înainte:

— V-am prins!

Mor-Mor ar vrea să-l dea de-o parte, însă e înșfăcat de Țulache și pus la locul lui, pe raft.

Ileana Cosînzeana e dusă repede în ascunzătoare și încuiată acolo. Cheia e răsucită de două ori în broască!

— Bravo, Pirpiric! îi mulțumește Țulache piticului. Dacă nu erai tu, ar fi fugit!

— Ehe, cu mine nu le merge, se umflă Pirpiric în pene.

Ar vrea să tragă vesel o cîntare, dar tocmai atunci intră prietenii lui Țulache.

PRIETENII

Prietenii lui Țulache sînt Lică, Savu și Nunuța. Ei nu se mulțumesc cu jucăriile băiatului, ci și-au adus fiecare cîte una de acasă. Savu a adus un tren pe șine. Lică un tractor pe

șenile, iar Nunuța ce putea s-aducă? Firește, o păpușă. Seamănă leit cu Ileana Cosînzeana. Numai că pe păpușa Nunuței o cheamă Georgeta și are ochii verzi.

Ehe, multe necazuri i-a pricinuit Georgeta Ilenei Cosînzene. Georgeta are o mulțime de rochițe, și părul frumos pieptănat, pe cînd ea...

— Ai adus tractorul? îl întrebă Țulache pe Lică.

— Da, să te joci cu el. Iar eu am să mă joc cu Pirpiric.

Și fără să mai aștepte răspunsul lui Țulache, a și pus mîna pe pitic. Pirpiric se zbate. Nu vrea. El trebuie să stea de veghe. Nu cumva să încerce iar să fugă Ileana Cosînzeana și cu Mor-Mor.

— Caraghios mai este și piticul ăsta! Ia te uită cum dă din mîini și din picioare!

— Lasă-l! Joacă-te cu Riță sau cu Miticuță.

— Nu, eu vreau să-l fac pe Pirpiric să cînte și să salute în dreapta și-n stînga.

Savu și Nunuța au pus în funcțiune trenul și, ca vagoanele să nu pornească fără călători, îngrămădesc în ele pe Cucurigu, pe Mac-Mac și pe Riță.

Trenul zboară ca fulgerul. Parcă-i tren adevărat.

— Stați, luați-l și pe Pirpiric! strigă Lică. Și, fără să mai aștepte răspuns, oprește locomotiva și-l urcă pe pitic în vagon.

Cînd coboară din tren, bietului Pirpiric i se învîrtesc toate pe dinaintea ochilor. Vai, ce amețit este! Totuși observă de îndată că Mor-Mor a dispărut de pe raft.

Din cîțiva pași, piticul a și ajuns lîngă ușă. Trebuie cu orice preț să-mpiedice fuga. Pe Țulache nu se mai poate bizui, prietenii lui sînt în odaie și, dacă dă alarma, vor afla fără doar și poate că are o păpușă cu care se joacă.

Nunuța, Savu și Lică sînt ocupați acum cu Țică-Lică, acrobatul, și cu Lache, cosmonautul. Savu s-a gîndit să-l trimită pe Țică-Lică în Cosmos și l-a așezat deasupra astronavei. Pir-

piric se gîndește că Riță ar putea să-i vie-n ajutor. E doar ciine polițist și va afla numaidecît unde a dispărut Mor-Mor.

În adevăr, Riță s-a pus pe lucru și a dat de urmele lui. Cum era de așteptat, l-a găsit din nou cu Ileana Cosînzeana.

— Stați! strigă piticul și punînd mîna pe păpușă, o dojeni aspru: Ce vrei să faci? Unde fugi, Ileana Cosînzeana? Însă în loc să capete răspunsul păpușii, se aude rîsul Nunuții.

— Ce te-a apucat? De cînd i-ai schimbat numele?

— Cui să-i schimb numele?

— Păpușii mele!

Pirpiric se zăpăcește. Nu știe ce să răspundă.

— Păi, nu este...

Na, era cît pe-aci să-l dea de gol pe Țulache, să vorbească despre Ileana Cosînzeana. Privește în ochii păpușii pe care o are-n față. Sînt verzi! E Georgeta!

DE CE S-A SUPĂRAT PIRPIRIC PE ȚULACHE?

Seara, cînd joaca s-a terminat și toate jucăriile se adună pe raft, Țulache, înainte de culcare, se duce s-o privească pe Ileana Cosînzeana, în ascunzătoarea ei.

Păpușa însă nu-i de găsit.

— Unde-o fi? se-ntreabă Țulache și inima-i zvîcnește puternic.

O caută pretutindeni. În dulap, sub dulap, sub divan, sub masă. Nu-i și nu-i! Va să zică totuși a fugit.

Nu încape îndoială, a fugit înapoi în țara fermecată a zînelor și a jucăriilor. Îi pare rău după păpușă.

O, dac-ar putea s-o aducă înapoi!

Mîhnit peste măsură, vrea să se-ntoarcă în camera lui, cînd deodată aude un rîs cristalin.

— Aici nu m-ai căutat!

Era Ileana Cosînzeana. Se cocoțase pe dulap.

— De ce te-ai urcat tocmai acolo?

— Mai întrebi? Mă veselesc și eu cum pot, răspunse păpușa și pe dată se și îmbufnă.

Mda, păpușa are dreptate, gîndește Țulache.

— Să-mi fi dat și mie pe cineva să-mi ție de urît, dar așa, stau singură toată vremea și mă plictisesc.

— Am să-ți dau. Chiar acum am să-ți aduc jucăria pe care o vrei tu, o încredințează Țulache.

— Dă-mi-l pe Mor-Mor!

— Pe Mor-Mor? se miră Țulache. Îi vin în minte toate cîte s-au întîmplat. Totuși, pornește să-i îndeplinească dorința.

Pirpiric, din colțul lui, a observat. Cum? Chiar Țulache să înlesnească fuga Ilenei Cosînzene și a ursulețului? Nu! Asta n-o mai poate crede. Atunci de ce i l-a adus pe Mor-Mor?

De tulburat ce este, începe să facă un compliment caraghios în dreapta, un altul în stînga și să cînte:

Sînt piticul Pirpiric!
Sînt pitic, dar sînt voinic,
Nu mi-e...

Însă nu apucă să-și termine bine cîntarea, că Țulache a și venit lîngă raft, îl înșfacă și-i șoptește:

— Hai în pat, să-mi povestești mai departe despre țara de basm a zînelor și jucăriilor.

— Nu! se-mpotrivește Pirpiric. Era vorba să veghezi ca nu cumva Ileana Cosînzeana să se întîlnească cu Mor-Mor și apoi să fugă împreună. Dar tu...

— Mi-i somn, hai, povestește-mi pînă adorm despre țara fermecată, unde zînele au degete ca petalele de crin, îmblînzesc jivinele, unde jucăriile...

— Nu vreau! țipă Pirpiric supărat foc, și privește țintă spre locul unde-i ascunsă Ileana Cosînzeana, iar acum se află acolo și ursulețul Mor-Mor. Pînă mîine vor dispare!

DISPARIȚIA

În adevăr, a doua zi dimineața, toată lumea e tulburată. E o larmă nemaipomenită. Nu-i larma veselă din fiecare dimineață, ci o frămîntare și-o agitație că nu mai înțelegi nimic. Au dispărut! Au dispărut două jucării! Faptul a fost descoperit de Riță. Nu degeaba-i el cîine polițist.

— Vezi, ți-am spus eu că vor fugi! tună și fulgeră Pirpiric.

Iar băiatul nu știe ce să-i răspundă.

Dar curînd se lămurește că nu-i vorba de Ileana Cosînzeana și de Mor-Mor. Sînt tot acolo unde i-a lăsat. Au dispărut însă Țică-Lică, acrobatul, și Lache, cosmonautul. Bineînțeles, acesta din urmă cu astronavă cu tot. Unde-or fi? Poate s-au ascuns? Și începe o forfotă și-o căutare prin toate părțile.

Riță adulmecă, Mac-Mac își vîră ciocul peste tot, Miticuță pornește cu mașina și, curtenitor, o poftește pe Ileana Cosînzeana să-i caute împreună pe cei dispăruți, cocoșul trîmbițează, pînă și Mor-Mor uită pentru cîteva clipe de miere și zmeură.

Dar, cei doi, acrobatul și cosmonautul, nu-s de aflat nicăieri.

Nici vorbă, au șters-o! exclamă Mac-Mac. Iar Cucurigu e numaidecît de aceeași părere. Ba, chiar și Miticuță, și Riță,

care e mîhnit că Țică-Lică s-a ferit să-i sufle vreun cuvînt... Halal prietenie!

Pirpiric nu mai pricepe nimic. S-ar fi așteptat să dispară păpușa și ursulețul, dar în nici un caz Țică-Lică și Lache.

— Ei, ce mai zici de asta? îl întrebă zîmbind Țulache.

Nu mai zice nimic. Ba, îl cam necăjește zîmbetul băiatului. Crede că-și bate joc de el...

Deodată se luminează la față.

— Știi unde-au fugit? îl întreabă el pe Țulache.

— Habar n-am! Știu numai că Savu îl urcase pe Țică-Lică în astronava lui Lache și au zburat împreună.

— Ei bine, află de la mine că ei au pornit-o...

Aici Pirpiric face o pauză. Auzindu-l vorbind cu glas tare, în jur s-au adunat toate jucăriile. Sînt numai urechi.

— Spune o dată unde-au pornit-o, arde de nerăbdare să afle Mac-Mac.

Dar Pirpiric nu se grăbește. Simte că toată lumea așteaptă cuvîntul lui. De aceea, ca să-i facă și mai curioși, el ocolește răspunsul, spunînd:

— De-acolo unde-au plecat, nicicînd nu se vor mai întoarce.

— Dar unde sînt? își iese din răbdări Țulache.

— În țara fermecată a zînelor și a jucăriilor.

Ileana Cosînzeana tresare.

Va să zică s-au gîndit și alții să fugă în țara zînelor și a jucăriilor. Ba, i-au luat-o chiar înainte.

Și, fiindcă toate jucăriile sînt triste că din mijlocul lor au dispărut Țică-Lică și Lache, încep să-și amintească de această țară.

Țulache e uimit.

— Pirpiric, dar de ei nu mi-ai pomenit un cuvînt!

— Da, da, sînt în țara zînelor și jucăriilor! nu-i dă răgaz piticul să termine.

Băiatul și jucăriile au rămas pe gînduri. Te pomenești că de-acolo nicicînd nu se vor mai întoarce!

SURPRIZA

Ziua trece mai puțin voioasă ca de obicei. Țulache se duce să se joace cu Ileana Cosînzeana pînă la venirea prietenilor lui. Jocul însă n-are prea multă vioiciune. Nici Mac-Mac, nici Cucurigu, nici Miticuță, nici Rița nu dovedesc în vreun fel c-ar avea chef de joacă. Stau îngînduraţi de-o parte şi nimic nu-i îmbie să arate ce ştiu. Aşa se scurge o bună parte din zi. De Mor-Mor nu mai vorbim! Gîndul lui zboară neîncetat la spusele piticului. Şi pentru că nu-şi poate aminti prea bine cum o fi arătînd împărăţia fermecată a zînelor şi a jucăriilor, se ţine toată vremea după Pirpiric.

— Ia spune, Pirpiric, tu ştii cum arată această împărăţie?

— Ştiu, firește că ştiu, se laudă piticul cu aerul unuia care a văzut foarte multe lucruri în viaţă.

— Atunci povesteşte-mi şi mie cum e pe-acolo.

Pirpiric nu se lasă rugat de două ori. Începe să-i înşire multe şi mărunte despre zînele cu degete ca petalele de crin, care îmblînzesc urşii, despre copacii cu frunze de aur, despre iarba de argint, despre... Dar despre ce nu-i povesteşte Pirpiric lui Mor-Mor? Cînd se porneşte, e anevoie să-l mai ţii în frîu. Ursuleţul ascultă, ascultă... Pare că nu-i prea mulţumit de cele auzite. Se foieşte într-o parte şi alta şi încearcă să-l întrerupă pe povestitor. Dar Pirpiric nu-i dă răgaz:

— Ai să mă-ntrebi mai la urmă. Acum povestesc eu.

În cele din urmă Mor-Mor reuşeşte să-l întrebe:

— E adevărat că acolo curge mierea gîrlă, iar zmeura creşte la orice răspîntie?

Pirpiric se supără. Poftim ce întrebări pune şi Mor-Mor ăsta! Şi-i întoarce spatele. Ursuleţul însă se ţine mai departe după el.

Lîncezeala în care s-a cufundat Ţulache şi jucăriile lui s-a risipit o dată cu sosirea lui Savu. Lică şi Nunuţa n-au venit. Ţulache cum îl vede îi şi spune:

— Au fugit Ţică-Lică şi Lache!

Savu zîmbeşte:

— Ce-ai spus?

— Au fugit Ţică-Lică şi Lache! repetă băiatul.

Acum Savu rîde de-a binelea.

— Şi unde au fugit?

— În ţara fermecată a zînelor şi jucăriilor.

— Există o asemenea ţară?

— Nici vorbă că există, răspunde Rița, cățelul, în locul lui Ţulache.

— Da, să-ţi povestească Pirpiric cum e acolo, întăreşte Mor-Mor spusele lui Rița.

Rînd pe rînd, jucăriile se apropie de Savu şi-i spun tot ce-au aflat despre ţara fermecată descrisă de pitic.

Iar, ca încheiere, însuşi Pirpiric ţine să-i vorbească:

— Da, Ţică-Lică şi Lache ne-au părăsit. Ei se află-în ţara fermecată a zînelor şi jucăriilor şi niciodată nu se vor mai întoarce de-acolo.

Savu continuă să rîdă. Dar ce rîs?! Cu hohote.

— Nu înţeleg ce te veseleşti aşa! se supără Pirpiric.

— Pirpiric are dreptate! Ce te-a apucat? sare şi Ţulache cu gura la el.

Savu nu mai rîde. Începe să povestească foarte serios:

— Să vă spun eu cum s-au petrecut lucrurile. Ieri, jucîndumă cu Ţică-Lică şi cu Lache, unuia i-am sucit o mînă, iar altuia i-am turtit nava cosmică. Dacă le-ar fi văzut Ţulache aşa prăpădite, s-ar fi supărat. Ce m-am gîndit atunci? Le duc la reparat fără să prindă nimeni de veste. Ştiţi doar, sora cea mică a tatii, tanti Maria, lucrează la fabrica de jucării. M-am dus direct la ea şi am rugat-o să le repare fără întîrziere. La-nceput n-a prea vrut. Spunea că n-are timp de-aşa ceva. Dar

am rugat-o frumos, i-am promis că n-am să le mai stric, și pînă la urmă a primit. Mi-a făgăduit că vor fi gata azi-dimineață. De asta am și venit. Să te iau cu mine, Țulache. Nunuța și Licăne așteaptă deja la fabrica de jucării.

— Eu nu cred una ca asta! țîșnește Pirpiric supărat.

— Dacă nu crezi, n-ai decît să vii și tu cu noi acolo unde se fac jucăriile, să vezi cum se fabrică în serie. Chiar și pitici ca tine!

— Știți ce? Să mergem cu toți, e de părere Țulache.

Toate jucăriile îi cîntă în strună.

— Să mergem! Să mergem!

— N-aveți decît să mergeți! Eu, unul, nu mă duc, strigă Pirpiric.

— Hai să mergem cu toții, încercă să-l convingă Țulache. Dar treaba nu este ușoară. Cînd Pirpiric a hotărît într-un fel, greu să-l mai schimbi. Mai ales cînd e supărat foc ca acuma.

Și cum să nu fie?

De fapt, toată istoria lui Savu nu face decît să-l dovedească pe el, Pirpiric, ca pe un mare mincinos.

ACOLO UNDE VIN PE LUME JUCĂRIILE

Țulache, Savu, Licăși Nunuța, laolaltă cu toate jucăriile, intrau pe poarta unei construcții mari, cu încăperi largi, în care se aflau tot felul de mașini la care lucrau zeci de oameni, mai ales femei. Ele purtau halate albastre ca lumina zărilor.

Maria le-a arătat întîi pe Țică-Licăși pe Lache. Nici nu se cunoștea că au fost reparați. Tare s-au mai bucurat jucăriile cînd s-au văzut cu toate împreună.

— Păcat că n-a venit și Pirpiric, spuse Rița.

— Da, ar fi fost bine să fie și el cu noi, încuviință Miticuța.

— Trebuia să stăruim mai mult, măcăi Mac-Mac.

— Îl știți doar cît e de îndărătnic! Dacă n-a reușit Țulache să-l facă să vină, cum am fi reușit noi? trîmbiță Cucurigu.

Bucuria tuturor, și a copiilor, și a jucăriilor, este puțin umbrită că Pirpiric lipsește din mijlocul lor.

— Dar ce-i asta?

Toți se opresc și ascultă. Parcă se-aude un cîntec. Slab, dar se aude:

Sînt piticul Pirpiric!
Sînt pitic, dar sînt voinic,
Nu mi-e frică de nimic...
Sînt piticul Pirpiric!

Pirpiric este doar acasă. Cine poate să cînte?

— De ce n-ai spus că l-ai luat pe Pirpiric cu tine? îl întreabă Savu pe Ţulache.

— Dar nu l-am luat, se apără acesta.

Pe un raft, în încăperea în care au intrat, sînt sute şi sute de pitici. E depozitul expoziţiei. Sînt, de altfel, şi sute şi sute de păpuşi, de ursuleţi, de autobuze volante cu şoferi ca Miticuţă în faţă, de nave cosmice, cocoşi, căţei, răţuşte...

— O fi cîntînd vreun pitic de pe raft, socoate Nunuţa. Să ştii c-aşa e! gîndesc şi ceilalţi copii şi, conduşi de Maria, pornesc mai departe.

În prima hală e împărăţia păpuşilor. Aici apar pe lume păpuşile şi mari şi mici, cu ochi albaştri ca ai Ilenei Cosînzene, ori verzi ca ai Georgetei. Fete în halate albastre mînuie foarfeci mari, mari. Tii, ce mîini agere au! Croiesc într-una! Oare ce croiesc? Parc-ar fi nasuri, mîini, picioare... Nici vorbă, sînt nasuri, mîini, picioare din material plastic, care se transformă în păpuşi minunate cu ochi albaştri ori verzi. Unele sînt mofturoase. Dacă au cosiţe aurii, vor să le aibă negre. Dacă au ochi verzi, vor să-i aibă albaştri. Unele sînt cuminţi, altele neastîmpărate.

Iată, una năzbîtioasă a căzut pe podea. Vai, ce-au mai rîs de ea suratele ei cînd au văzut-o cu nasul turtit! Noroc că fetele cu halate albastre i-au îndreptat pe loc nasul şi ea a devenind chipeşă ca toate celelalte păpuşi, care acum stau rînduite şi aşteaptă parcă să le vorbeşti.

Dar Maria îi conduce în altă parte. Acum intră cu toţi într-o hală învecinată, mare şi luminoasă. Aici, alte fete în halate albastre, alte mîini agere colorează fel şi fel de jucării. Pensule mititele aleargă încoace şi-ncolo, trag linii, pun culoare, înfrumuseţează lucrurile acelea mărunte, care vor bucura copiii. Toate culorile curcubeului sînt răsfrînte pe autobuzele volante, pe cosmonavele plăsmuite din foi de tablă tăiate de maşini mari şi grele.

Mai întîi sînt tăiate în bucăţi mai mari ori mai mici, iar apoi, îmbinate, alcătuiesc jucăriile dorite. Lui Miticuţă nu-i vine a crede că el însuşi a apărut pe lume în felul acesta.

Ca să-l încredinţeze că-i aşa, Maria, mătuşa lui Savu, le arată pe loc cum se întruchipează chiar sub ochii lui, dintr-o foaie de tablă, cîteva autobuze volante cu cîţiva Miticuţi mînuind volanul. Treaba merge repede, pentru că maşinile năzdrăvane făptuiesc singure aproape totul. Mîinile agere apasă pe butoane şi maşinile lucrează. O adevărată minune!

Dar şi aici un şofer neastîmpărat a intrat cu autobuzul

într-un vas cu vopsea și s-a murdărit tot. Firește, a fost curățat numaidecît, dar cine știe ce pozne o să mai facă!

Miticuță privește tot ce se petrece și, de uimit ce e, i-a pierit parcă graiul!

— Acum ce mai spui, Miticuță? îl necăjește Rițică-cățelul.

Dar, cînd ajung la încăperea unde se alcătuiesc cățeii: fox sîrmoși, mopși, de vînătoare, șoricari, nici Rițică nu crede că el a apărut pe lume dintr-o... bucată de stofă. Cum el este însă cîine polițist, începe să adulmece, să cerceteze și să se-ncredințeze că lucrurile stau chiar așa.

Ei, nu, că asta-i bună! Ia te uită, cogeamite cîine polițist este tăiat dintr-un balot de stofă, exact pe tiparul dinainte pregătit. Apoi e cusut pe margini și umplut bine, bine cu cîlți, pînă cînd se umflă și ia forma dumnealui! Adică a lui Rițică... Ba, înainte de a fi încheiate toate cusăturile, i se strecoară înăuntru un fel de muzicuță, care la apăsare nu cîntă, ci... latră: „Ham-Ham!"

Acum este rîndul lui Miticuță să-l necăjească pe cățel, care nu se mai satură privind.

— Ei, ce-ai de spus, Rițică?

Rițică nu spune nimic. Și nu numai el. Aproape nimeni nu vorbește. Sînt uimiți cu toții. Sub privirile musafirilor, fetele în halate albastre fac să apară jucării, tot felul de jucării...

ACASĂ

Abia acasă se dezleagă limbile. Vorbesc toți deodată. Cei mai guroși sînt copiii: Țulache, Savu, Nunuța, Lică.

— Ai văzut cum se fac păpușile?

— Dar autobuzele volante?

— Și ce frumos și repede sînt colorate!

— Eu știam toate acestea, pentru că le-am mai văzut, se laudă Savu.

În adevăr, el le-a mai văzut. Mătușa lui lucrează acolo unde apar pe lume jucăriile.

La rîndul lor, Miticuță, Lache, Mor-Mor, Mac-Mac, Rițică, Țică-Lică, Cucurigu nu contenesc să se minuneze de toate cîte le-au văzut. De fapt, și ele mai fuseseră pe acolo cînd s-au născut... Dar o dată pornite în lume, au uitat.

Miticuță la autobuzul lui volant o poftește glumeț pe Georgeta:

— Poftiți! Poftiți! Vă duc direct în țara jucăriilor!

Iar Lache, ca de obicei, intervine:

— Decît cu autobuzul, mai bine cu nava cosmică. Într-o clipă am și ajuns.

Și Mor-Mor ia parte cu multă vioiciune la sfat. Dar el are o nedumerire:

— Cum de nu există acolo rugi de zmeură și faguri de miere?

— Of, tare mai ești mîncăcios! chicotește Ileana Cosînzeana, care a fost eliberată din ascunzătoare. De acum încolo ea nu va mai sta niciodată singură și tristă. Va fi și ea voioasă ca toate jucăriile.

De ce? Pentru că Țulache i-a dăruit o soră: pe Georgeta!

Da, da, chiar așa! Țulache a hotărît să i-o dea Nunuței, care-o va îngriji, îi va pune părul pe moațe întocmai ca și Georgetei.

Deodată Țulache tresare:

— Unde-o fi Pirpiric? Și începe să-l caute peste tot. În cele din urmă îl găsește dormind în buzunarul pardesiului pe care-l purta cînd a fost la Palatul Jucăriilor.

— Ce cauți în pardesiu la mine? vrea să știe Țulache.

Dar piticul e somnoros, nu-i răspunde. De altfel, după o zi ca asta, toată lumea e obosită. Nunuța, Savu, Lică se

duc la casele lor. Mai au atîtea de povestit. Jucăriile vor și ele să se culce.

Larma se potolește încetul cu încetul.

OARE?

Noapte. Umbrele tăcute și moi acoperă bine toate lucrurile din odaie: patul, dulapul, perdeaua, covorul, raftul cu jucării... Nu se mai vede nimic, nimic, nu se mai aude nici un zgomot, nici o șoaptă, iar sub plapumă Țulache e gata să adoarmă. Deodată răsună un cîntec vesel:

Sînt piticul Pirpiric!
Sînt pitic, dar sînt voinic,
Nu mi-e frică de nimic!
Sînt piticul Pirpiric!

— Ce e, Pirpiric?

— Mă iei la tine-n pat?

— Te iau!

Într-o clipă Pirpiric e lîngă Țulache în pat. Ce bine că sînt iarăși împreună! Și piticul și băiatul sînt deopotrivă de bucuroși.

— Ai văzut? Tot eu am avut dreptate! spuse piticul.

Băiatul nu pricepe.

— De ce spui c-ai avut dreptate?

— Păi, cu țara fermecată a zînelor și jucăriilor.

— Dar ce, tu ai fost acolo?

— Sigur. M-am ascuns în buzunarul pardesiului tău și m-ai luat cu tine fără să știi.

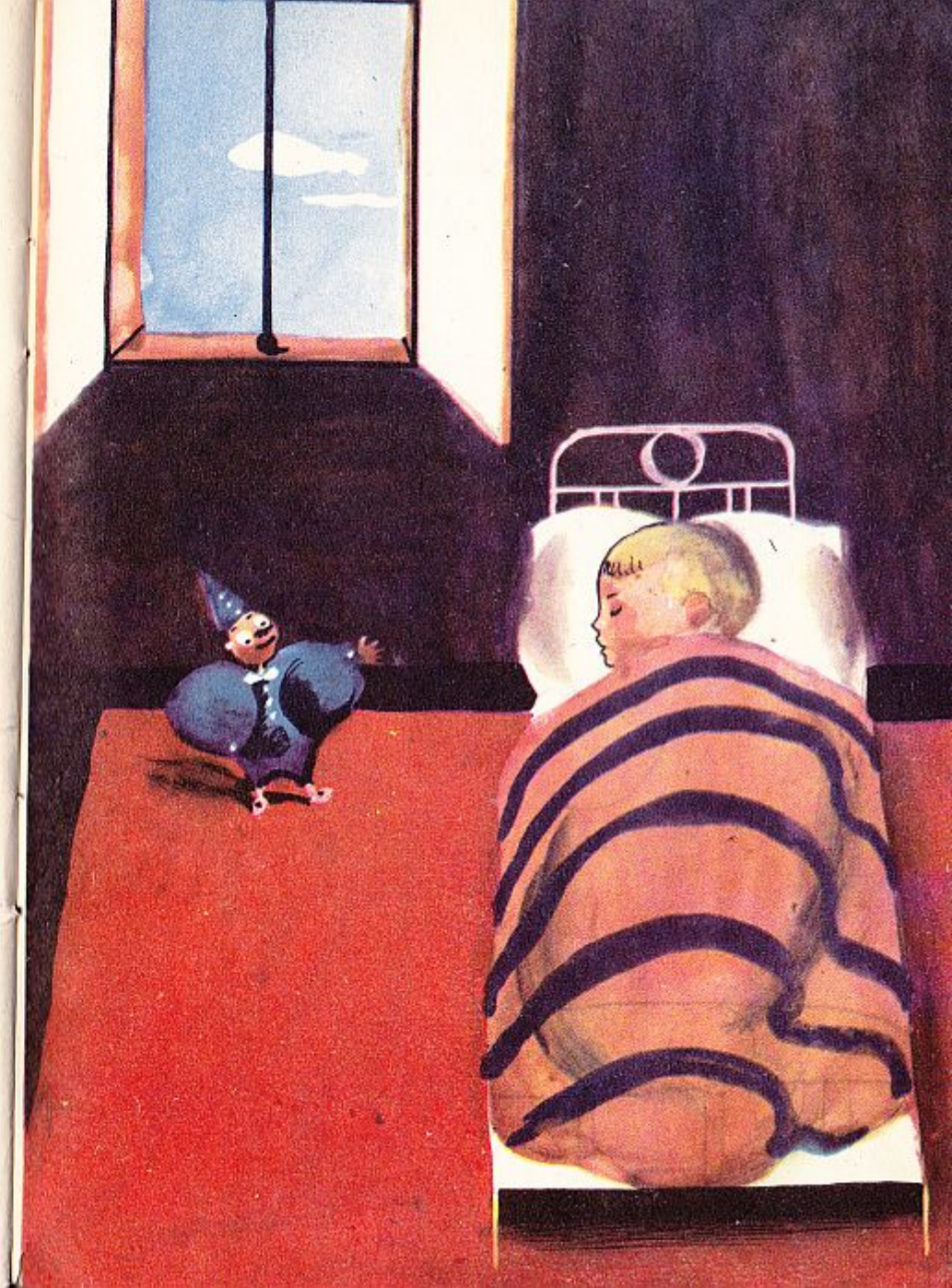

— Bine, dar noi am fost într-o fabrică de...

— Nu! Nu! îl întrerupe piticul. Ați fost în lumea fermecată a zînelor și jucăriilor. Ai văzut cîte zîne sînt acolo? Zeci, sute... Toate în vestminte minunate, albastre. Mîinile lor sînt ușoare, degetele ca petalele de crin, îmblînzesc nu numai jivine, dar și mașini năzdrăvane, care ascultă de poruncă și lucrează singure.

În timp ce Pirpiric vorbește, Țulache ascultă și se gîndește, se gîndește... Pe nesimțite somnul prinde să-i dea tîrcoale.

Îl învăluie ușor, dar el se-mpotrivește. Se gîndește, se gîndește... Oare piticul are dreptate? Acolo unde se nasc jucăriile sînt zeci și sute de zîne minunat învestmîntate, cu degetele ca petalele de crin?... Acolo... Acolo...

Țulache adoarme zîmbind lumii fermecate în care capătă chip și suflet cele dintîi vise ale omului.

Curînd adoarme și piticul Pirpiric.

Tăcere... Tăcere.

2 Iei